

РЕШЕНИЕ

№ 27230

гр. София, 07.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 30.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **5060** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на Н. С. гражданин на И. срещу Отказ за издаване на виза тип Д от 03.04.2026 година на КОНСУЛСКО ДЛЪЖНОСТНО ЛИЦЕ в ПОСОЛСТВОТО НА РБ в Д., И..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се, че отказът е издаден при нарушение на материалния и процесуалния закон, като са налице всички основания да и бъде издадена виза, липсват мотиви и от Отказа не може да се установи защо е отказана виза. Посочва се още, че при издаване на Отказа се нарушават основни права на оспорващия, в това число и правото на труд, както и правото да упражнява професия, проявена е дискриминация и правото на личен и семеен живот. Искане се отмяна на Отказа и се претендират направените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият-Н. С. редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат А., редовно упълномощена, която заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването- Консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в Д., И. редовно и своевременно призован, не изпраща представител. След приключване на устните състезания е депозирано писмено становище от процесуалния представител на същия, в което е изразено становище подадената частна жалба да бъде оставена без разглеждане като недопустима и е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188

ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед №95-00-26/16.01.2025 година на Министър на външните работи е наредено право да вземат решения за отказ за издаване на визи на основанията по чл.10 от ЗЧРБ и чл.32 то,т.1 от Регламент /ЕО/ № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността/ Визов кодекс/ длъжностни лица, като възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват/ съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение №7 към чл.34,ал.3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим и по Приложение № 6 към чл.32 от Визовия кодекс.

Със Заповед № 19/23.09.2025 година на Посланик в Посолството на РБ в Д. , И. е наредено Г. Г.- КДЛ да извършва атестации, заверки, легализация на документи, други книжа, както и да подписва консулски документи в Консулска служба към Посолството на РБ в Д. и да съставя, подписва и връчва / съобщава на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение 7 към чл.34,ал.3 от НУРИВОВР и по Приложение 6 към чл.32 от Визовия кодекс.

На 11.12.2025 година Началник сектор при Дирекция“ Миграция“ уведомил с Писмо управителя на работодателя и Директор на Дирекция „ К. отношения“ при МВНР, че за посочените лица, измежду които и оспорващият има предоставен достъп до пазара на труда на основание чл.24и от ЗЧРБ за срок от 3 години и следва да ги уведомят в срок от 14 дни от изпращането на това съобщение, че са длъжни да предприемат действия по подаване на заявление за издаване на виза тип Д .

На 25.02.2026 година оспорващият депозирал Заявление до Посолството на РБ в Д., И. за издаване на виза тип „Д“за дългосрочно пребиване с цел работа, към което приложил изискуемите документи

На 03.04.2026 година ответникът по оспорването издал оспорения Отказ, с който отказал издаването на виза тип“ Д“ на оспорващия.

По делото е приложено заверено копие на цялата административна преписка. С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на ответника по оспорването , че подадената частна жалба е процесуално недопустима предвид липсата на предпоставките на чл.10,ал.4 от ЗЧРБ, сочеща ,че отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4/ визат тип Д/ не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. На първо място, не е налице частна жалба, както твърди юрисконсулт А., а е подадена жалба срещу Отказ за издаване на виза тип Д. На второ място, едва с писмените бележки прави възражение за недопустимост на производството. Наред с това, ако процесуалният представител бе прочел жалбата, то той щеше да види,че оспорващият е претендирал засягане правото на личен живот по чл.8 от ЕКПЧ и правото на труд, както и правото на справедлив съдебен процес и ефективни правни средства за защита. Твърдяното само маркиране на нарушение, което води до недопустимост на жалбата е неоснователно, защото съдът е длъжен да прецени дали има нарушение на посочените права по Конвенцията дори и само да се твърди такова нарушение, още повече, че оспорващият е посочил ясно в жалбата си кое право по Конвенцията е нарушено / а не в частна жалба, която няма по делото, защото съдът не е постановил Определение, което да подлежи на обжалване с частна жалба/ а има депозирана жалба от оспорващия до съда срещу отказа за издаване на виза тип Д, с оглед на което

възражението за недопустимост на жалбата е неоснователно.

Разгледана по същество, същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

Оспореният Отказ за издаване на виза тип Д от 03.04.2026 година на Консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в Д., И. представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Отказът е издаден от компетентен орган- това е Консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в Д., И. на когото нормата на чл.9г от ЗЧРБ е предоставила правото да издава, отказва издаването, да анулира и отменя визи. Това право е доразвито и залегнало и в чл.10,ал.1 от НАРЕДБАТА ЗА УСЛОВИЯТА И РЕДА ЗА ИЗДАВАНЕ НА ВИЗИ И ОПРЕДЕЛЯНЕ НА ВИЗОВИЯ РЕЖИМ, според която визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга Държава-членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген,с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. От своя страна, съгласно чл. 27. ал.1 от Наредбата,Министърът на външните работи определя със заповед дипломатическите и консулските представителства, в които консулските длъжностни лица могат да вземат самостоятелни решения по издаването на визи за краткосрочно пребиваване със срок на валидност до 1 година. По силата на аления втора, ръководителите на дипломатическите и консулските представителства определят с писмена заповед след получено съгласие на Дирекция "К. отношения" консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелно решение по ал. 1.

В конкретния случай, между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства е видно, че към датата на издаване на отказа Министър на външните работи със Заповед от 16.01.2025 година възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 към чл.34,ал.1 и Приложение № 8 към чл.34,ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомление и обосновка на отказа на издаване на виза ,анулиране или отмяна на виза.

Отказът е издаден от лицето Г. Г. на дата 03.04.2026 година и към тази дата по делото се съдържат писмени доказателства сочещи, че лицето Г. Г. е определен с нарочна Заповед от 23.09.2025 година на Посланик в Посолството на РБ в Д., И. за консулско длъжностно лице,което може да съставя, подписва и връчва/ съобщава на заинтересованите лица формулярите, посочени в Приложение № 7 и №8 и да издава и отказва издаването на визи , анулирането им и отмяна на виза, като по делото липсват доказателства тази Заповед да не е действаща.

Отказът не отговаря на изискванията за форма, визирани в нормата на чл.59 от АПК. Посоченото в отказа– при направените проверки е установено явно разминаване между подписа на апликанта в предварителния трудов договор и в националния му паспорт, като горното от една страна предполага неразбиране на кандидата на условията на труд и изискванията за длъжността, а от друга- води до нищожност на самия трудов договор, като целта и условията на планирания

престой не са обосновани, представени са подправени документи с цел формално изпълнение на изискванията на ЗЧРБ, не може да доведе до извод, че отказът е мотивиран и посоченото без да е изразено в какво се изразява ненадеждността на предоставената информация не може да обуслови яснота относно това защо се отказва издаването на виза и да доведе до извод, че е налице мотивираност на отказа. Не е конкретизирано кои точно документи или кои от приложените документи са подправени, както и въз основа на какво е направен извод, че са декларирани неверни данни и обстоятелства и формално изпълнение на действащата нормативна уредба на ЗЧРБ, като административният орган изобщо не е разгледал заявлението за работа и, че оспорващият има разрешен достъп до пазара на труда в РБ за срок от 3 години от Агенция по заетостта по реда на чл.24 и от ЗЧРБ, което сочи на механично неиздаване на виза, без да се анализират доказателствата и най-вече да се разгледа конкретното заявление за издаване на виза и да се установи за какъв вид виза се кандидатства. В РЕШЕНИЕ № 3567 ОТ 04.04.2023 Г. ПО АДМ. Д. № 641/2023 Г., IV ОТД. НА ВАС е посочено, че“ видно от представеното заверено копие от административния акт, същият представлява стандартна форма за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, но това не освобождава органа от задължението да посочи дори и в минимална степен словесно на какво основание се отказва издаването на виза, за да може апликантът да разбере в какво се изразява волята на органа за отказа.

Визата по своята същност представлява разрешение за влизане и пребиваване, за транзитно преминаване през територията на Република България или за летищен транзит.

Липсата на мотиви на акта във всички случаи е основание за отмяната му, съгласно т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г. - задължително за съдилищата на основание [чл. 130, ал. 2 от ЗСВ](#). Посоченото нарушение представлява самостоятелно основание за незаконосъобразност по [чл. 146, т. 2 от АПК](#) и за отмяна на отказа. Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед, издадена в нарушение на изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу

административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка.

При издаване на отказа, ответникът по оспорването е нарушил процесуално- правните разпоредби, което е довело и до нарушаване на материално- правните на ЗЧРБ.

Вярно е, че Отказът е изготвен в законоустановената форма съгласно [Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим](#) /НУРИВОВР/, във връзка с [чл. 59 от АПК, но това само по себе си не води до извод, че е достатъчно да е изготвен стандартен формуляр за отказа за издаване на виза. В чл.34 от Наредбата е визирано](#), че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в [чл. 10 от Закона за чужденците в Република България](#). За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно [приложение № 7](#), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по [чл. 10, ал. 2](#) или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Правната регламентация на издаването на визи се съдържа в ЗЧРБ, в чийто член първи е посочено, че този закон определя условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България. Легално определение на понятието "чужденец" е даден в разпоредбата на чл.2 ал.1 от ЗЧРБ, според която разпоредба чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин, чужденец е лице, което не е гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Легално определение на понятието чужденец е дадено и в параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ, според която "[Чужденец](#)" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Съгласно чл.8 от ЗЧРБ, от ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Според параграф 1, т.3 от ДР на ЗЧРБ, "[Редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ документ](#)" е този, който е издаден по законоустановения ред на съответната държава, в който може да бъде положена виза и който дава право на чужденеца да се завърне в държавата, от която влиза, в държавата на произход или в трета държава, снимката в него позволява установяване самоличността на притежателя му, не съдържа преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, няма следи от подмяна на снимката, положените печати са ясни, изображението на снимката съвпада с образа на притежателя и срокът му на валидност не е изтекъл. Визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит/аргумент от чл.9 от ЗЧРБ/, а видът на визата се определя от целта, за която се издава. Видовете визи са изчерпателно посочени в чл.9, ал.2 от ЗЧРБ- и това са за летищен транзит (виза вид "А"), за краткосрочно пребиваване (виза вид "С"), за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"). Виза се издава под формата на единен визов стикер по образец на Европейския съюз и е валидна само с редовния документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, в който или към който е положена. а данните, нанесени във визовия

стикер, не могат да бъдат променяни. Визовият стикер се полага в редовен паспорт или друг документ за задгранично пътуване, признат от Република България. Съгласно чл. 22, ал. 1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на изрично посочени в текста на нормата документи, едно измежду които е и издадена виза по [чл. 9а, ал. 2](#);

Условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с акт на Министерския съвет и това е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. В чийто чл. 4 е посочено, че гражданите на държавите, посочени в приложение 1 на Регламент 539/2001 на Съвета от 15 март 2001 г. (ОВ, L 81 от 21.03.2001 г., специално българско издание: глава 19, том 03) и регламентите за неговото изменение, влизат и пребивават или преминават транзит през територията на Република България с визи/ измежду които и И./, чийто гражданин е оспорващият. В чл. 8, ал. 1 (Изм. - ДВ, бр. 62 от 2021 г., в сила от 27.07.2021 г.) от Наредбата е доуточнено, че виза за краткосрочно пребиваване с цел планирано пребиваване се издава на чужденец, който влиза в страната еднократно, двукратно или многократно, за общ срок на пребиваване не повече от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период.

За да се издаде виза от съответния вид, чужденецът следва да подаде заявление, което според чл. 10, ал. 2 от Наредбата се подава в дипломатическото или консулското представителство в държавата, в която гражданинът на трета страна пребивава на законно основание, а в случаите по [чл. 10, ал. 2](#) - пред органите за граничен контрол на граничните контролно-пропускателни пунктове. Заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване се подава само в дипломатическите и консулските представителства по постоянното местоживее на кандидата или в тези представителства.

На консулското длъжностно лице е вменено задължение да определи дата и час за подаване на заявлението от кандидата, като по правило срещата се уговаря в срок до 2 седмици от датата, на която е поискана. В надлежно обосновани спешни случаи може да бъде разрешено заявлението да бъде подадено без предварително уговорена среща или същата да се проведе незабавно. Не се прилага изискването за предварително уговорена среща за членовете на семейството на гражданин на Европейския съюз, Европейското икономическо пространство или на Конфедерация Швейцария.) Кандидатите за издаване на виза се явяват лично за подаване на заявлението освен в случаите, когато има сключен договор с външен доставчик на услуги, ползват се услугите на акредитиран търговски посредник или на почетен консул. Изключение от правилото за лично явяване може да се допуска в случаите, когато от кандидата са събрани биометрични данни в предходните 59 месеца.) Изключения от изискването по ал. 3 се допускат, ако не съществуват съмнения за добрите намерения и име на кандидата за виза (bona fide) с оглед на неговата известност, но при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване не се допускат изключения от изискването за лично явяване.

В конкретния случай, чужденецът- оспорващ в настоящото производство на дата 20.02.2026 година е подал заявление за издаване на виза вид „Д“ като е приложил издаденото му Разрешение за достъп до пазара на труда в РБ.

В случая ответникът по оспорването е провел съгласувателна процедура с ДАНС, като взел неговото становище, което е отрицателно, без да извърши собствена преценка на приложените доказателства и направо е приложил/посочил в Отказа даденото предложение от страна на ДАНС да се откаже издаването на виза на посоченото правно основание от ДАНС- чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. Нещо повече- след като оспорващият е имал Разрешение за достъп до пазара на труда и извършена проверка на документите му, то остава неясно как ответникът по оспорването е издал отказа и то без да анализира всички приложени доказателства. В нормата на чл. 34 от Наредбата е посочено, че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в [чл. 10](#) от Закона за чужденците в Република България.

В конкретната хипотеза, ответникът по оспорването е аргументирал отказа си като е

посочил, че заявителят не отговаря на изискването на чл.10,ал.1,т.17 от ЗЧРБ и т.23, но не са ангажирани доказателства, които да подкрепят този извод на ответника по оспорването, не са посочени кои доказателства са подправени/ в какво се изразява подправеността, кои неверни данни е декларирали оспорващият, кое е формалното изпълнение на действащата нормативна уредба/ и как при формално изпълнение на действащата нормативна уредба е налице отказ, още повече, че оспорващият има разрешен достъп до пазара на труда в РБ. Нещо повече дори-посоченото, че при направените проверки е установено явно разминаване между подписа на апликанта в предварителния трудов договор и в националния му паспорт и това води до нищожност на самия трудов договор, предвид това, че апликантът не е разбрал условията на труд и длъжностната му характеристика е пълен правен абсурд. На първо място, понятието предварителен трудов договор не съществува, а има предварителен договор за покупко-продажба/ който е различен/ и КТ не познава предварителен трудов договор. На второ място, не е ясно как без да е извършена графологическа експертиза в хода на административното производство от страна на административния орган е установено, че е налице разминаване между подписите в два цитирани документа административният орган е приел, че е налице разминаване и то явно. На следващо място, позоваването на нищожност и приемането на един трудов договор от административен орган е недопустимо без да е обявена нищожността му по съответния ред . Следва да бъде посочено , че недействителността на трудов договор е уредена в нормата на чл.74 от КТ, според която трудов договор, който противоречи на закона или на колективен трудов договор или ги заобикаля, е недействителен. Трудовият договор се обявява за недействителен от съда по реда на глава осемнадесета. В случаите, когато трудовият договор е недействителен поради приемането на работа на работник или служител, който не е навършил допустимата по този кодекс възраст, недействителността се обявява от инспекцията по труда, а в случаите, когато контролен или друг компетентен орган сметне, че трудовият договор е недействителен на някое от основанията, посочени в ал. 1, той незабавно сезира съда, за да се произнесе по действителността на трудовия договор. По реда на ал. 2, изр. 1 могат да се обявяват за недействителни и само отделни клаузи на трудовия договор. Вместо тях за трудовия договор се прилагат съответните повелителни разпоредби на закона или предвиденото в колективния трудов договор. Страните не могат да се позовават на недействителност на трудовия договор или на отделни негови клаузи, докато тя не бъде обявена и решението за обявяването ѝ не бъде връчено на страните. Недействителността не се обявява, ако недостатъкът на трудовия договор отпадне или бъде отстранен. Работодателят не може да се позове на недостатък на трудовия договор, който може да се отстрани., а при обявяване на недействителността на трудовия договор не се прилагат разпоредбите на чл. 333.

Приемането за нищожен на трудовия договор на оспорващия без да е обявен за недействителен от съда е изключително порочно и без каквито и да било правомощия у ответника по оспорването същият да твърди, че трудовият договор е нищожен и без да има влязло в сила съдебно решение за обявяване на нищожността/ недействителността/. Не е ясно как и въз основа на какво са установени подправените документи и кои са те .

Буди недоумение как ДАНС в производството за достъп до пазара на труда е дал съгласие на оспорващия да му бъде осигурен достъп, а сега при преглед на документите е установил несъответствия и е дал отрицателно становище, още повече, че представените и посочени документи, които ДАНС смята за неавтентични са представени от работодателя, а не от оспорващия, изпълнявайки задълженията си по чл.24 и от ЗЧРБ, като Разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. Разрешението по ал. 1 се издава за срок от три години, а когато срокът на трудовия договор е по-кратък от три години, разрешението се издава за срока на продължителността на договора, като в задължение на работодателя е вменено да посочи обоснова, в която посочва фактите и обстоятелствата,

налагащи наемането на чужденец – работник, представя копия от обяви в местни и национални средства за масова информация и интернет, мотивира отказа си да наеме български гражданин, гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария или на лице по чл. 9, ал. 1, т. 2 - 6 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност, което отговаря на посочените в обявата изисквания, документи за образование, специалност, правоспособност, професионална квалификация и опит на чужденеца, легализирани по съответния ред, придружени със заверен превод на български език и съответстващи на изискванията за заемане на длъжността, посочени от работодателя при обявяване на свободното работно място, съгласно Националната класификация на професиите и длъжностите, 2011 годсина - при първоначално подаване на заявление за издаване на разрешение по ал. 1;,. справка-декларация от работодателя за наетите по трудово правоотношение чужденци, с посочени имена по паспорт, дата на раждане, гражданство, основание и срок за пребиваване, справка-декларация, подписана от работодателя за средносписъчната численост на наетите по трудово правоотношение в предходните 12 месеца, посочени по месеци.

Не е ясно как ДАНС без да притежава правомощия и без да е извършена експертиза е установила несъответствие в подписите на работника. Очевидно е, че това Становище е изготвено без да има приложени доказателства събрани по надлежния ред, които да установят наличие на несъответствия в подписите на трудовите договори и в паспортите. Наред с това липсват каквито и да било доказателства, че оспорващият заедно с други лица, носещи същата фамилия са близки роднини, а такова обстоятелство, водещо до издаване на отказ – близки роднини в ЗЧРБ не съществува.

Що се касае до наведеното твърдение на оспорващия за нарушаване правото на труд, настоящият съдебен състав намира, че това твърдение недоказано. **Правото на труд** е основно човешко право, признато от ООН с Всеобщата декларация за правата на човека. Според чл. 23 от нея всеки човек има право на труд, на свободен избор на работа, на справедливи и благоприятни условия на труда, както и на закрила срещу безработица, всеки човек, без каквато и да е дискриминация, има право на равно възнаграждение за равен труд, всеки човек, който се труди, има право на справедливо и задоволително възнаграждение, което да осигури на него и неговото семейство съществуване, съответствуващо на човешкото достойнство и допълнено, ако това е необходимо, с други средства за социална защита, всеки човек има право да учредява и да членува в професионални съюзи за защита на своите интереси. Обстоятелството, че оспорващият има издадено Разрешение за достъп до пазара на труда в РБ на основание чл.33к не му дава безусловното право да работи на територията на РБ, още повече, че съгласно чл.33к, ал.13 от ЗЧРБ в срок до 14 дни от изпращането на съобщението по ал. 12 чужденецът трябва да предприеме действия по подаване на заявление за издаване на виза по чл. 15, ал. 1 в случаите по ал. 1. В случаите на отказ за издаване на виза по чл. 15, ал. 1 дирекция "К. отношения" при Министерството на външните работи уведомява дирекция "Миграция", като издаването само на Разрешение за достъп до пазара на труда в РБ не е достатъчно, за да се приеме, че той е започнал работа, следва да му се издаде виза безусловно и с отказа му е ограничено правото на труд. Освен това правото на труд не е безусловно и може да бъде ограничавано.

Наред с това, не се доказва, че при издаване на отказа е проявена дискриминация спрямо оспорващия и налице нарушение на чл.14 от ЕКЗПЧОС, Забраната за дискриминация по чл. 14 от ЕКЗПЧОС се отнася до осигуряването на упражняването на правата и свободите по конвенцията без оглед раса, народност, имотно състояние и другите изброени в разпоредбата признаци. Тоест тази разпоредба не въвежда право по смисъла на Конвенцията, а въвежда гаранция за свободното упражняване на права. Правото на влизане и пребиваване на територията на друга държава, за което се изисква издаване на виза не е основно право по ЕКПЧ, нито пък се сочи в какво се изразява дискриминацията спрямо оспорващия с издаването

на отказа.

Твърдяното нарушаване правото на личен и семеен живот настоящият съдебен състав намира, че това право също не е нарушено по никакъв начин, още повече, че оспорващият не е посочил в какво се изразява нарушаване на това право от страна на ответника по оспорването. ЧЛЕН 8 от ЕКЗПЧОС сочи, че всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала. Правото на семеен живот, прогласено в редица национални и международни актове, директно приложимо по силата на [ЕКПЧОС](#), прогласено като основно право на личността в правото на ЕС, намиращо своето отражение и в [чл. 32](#) и [чл. 46 КРБ](#), може да се определи като фундаментално право на личността, поради което същото е по-висша нормативна сила от регламентираните обществени отношения, засягащи правото на свободно влизане и пребиваване в РБ от граждани на трети държави членки. Това е и житейски и нормативно обосновано и продиктувано с необходимостта от зачитане правата на индивида, гарантиране пълноценното му съществуване и неговото лично щастие, за да бъде последният пълноценен чл. на обществото. В този контекст лицето следва да докаже, че споделя съвместен живот със съпруга си и да посочи как конкретно се проявява тази съвместност. А подобно твърдение може да бъде доказано по много начини и с много средства, които законът не ограничава по никакъв начин, именно отчитайки отделната индивидуалност. В конкретния случай обаче не просто липсват доказателства за каквото и да е нарушение на правото на личен и семеен живот на оспорващия, не е декларирано пред административния орган, а напротив- няма доказателства, че на територията на РБ оспорващият има членове на неговото семейство и неиздаването на виза води до нарушаване правото на личен и семеен живот. В РЕШЕНИЕ № 6313 ОТ 26.05.2021 Г. ПО АДМ. Д. № 3546/2021 Г., IV ОТД. НА ВАС е посочено, че съгласно [чл. 8, ал. § ЕКЗПЧОС](#) отказът за издаване на виза не представлява потенциално нарушение на основното право на семеен живот на жалбоподателя и следва да се има предвид, че правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот /Решение от 28 ноември 1996 г. по дело А. срещу Н., § 71/. Правото на семеен живот, прогласено в редица национални и международни актове, директно приложими по силата на [ЕКПЧОС](#), прокламирано като основно право на личността в правото на ЕС, намира своето отражение и в разпоредбата на [чл. 32](#) и [чл. 46 КРБ](#). Твърдението за нарушено право на семеен живот във връзка с [чл. 8 от ЕКЗПЧОС](#).

Всичко това сочи, че отказът е незаконосъобразен, което предпоставя отмяната му и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне, при което следва да се анализират приложените доказателства и едва тогава да се издава съветен акт.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 5,11 евро внесена държавна такса. Оспорващият е представяван от адвокат, който е осъществил безплатно процесуално представителство. Съдът не обсъжда направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение от юрисконсулт А., защото е депозирано едва след приключване на устните състезания и с писмените бележки, което е недопустимо, защото възражението може да се депозира до приключване на устните състезания, а не след тях. Освен това, същото е немотивирано и не може само с едно изречение да се твърди прекомерност. По силата на чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно правно съдействие и защита на лица, които имат право на издръжка, материално затруднени лица, роднини, близки или на друг юрист, като в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна носи отговорност за

разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът при определяне на разноските за адвокат прилага чл. 36, ал. 3 и 4 и осъжда другата страна да го заплати. Настоящият съдебен състав като съобрази Решение на Съда на Европейския съюз от 25 януари 2024 г. по дело C-438/22 и критериите, посочени в разпоредбата на чл. 36, ал. 3 от Закона за адвокатурата, приложима на основание чл. 38, ал. 2, изречение второ и параграф 21, ал. 2 от ПЗР на ЗИД на ЗА, както и правилото на чл. 8, ал. 3 от Наредбата за възнаграждения за адвокатска работа, намира, че в полза на адвоката следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева / 511,29 евро/ и ответникът следва да бъде осъден да го заплати.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Отказ за издаване на виза тип Д от 03.04.2026 година на КОНСУЛСКО ДЛЪЖНОСТНО ЛИЦЕ в ПОСОЛСТВОТО НА РБ в Д., И., с който последният отказал издаване на виза тип Д на Н. С. – гражданин на И..

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА КОНСУЛСКО ДЛЪЖНОСТНО ЛИЦЕ В ПОСОЛСТВОТО НА РБ В Д., И. ЗА НОВО ПРОИЗНАСЯНЕ ПО ЗАЯВЛЕНИЕТО НА Н. С.- ГРАЖДАНИН НА И. ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОСЪЖДА КОНСУЛСКО ДЛЪЖНОСТНО ЛИЦЕ В ПОСОЛСТВОТО НА РБ В Д., И. ДА ЗАПЛАТИ НА Н. С. - ГРАЖДАНИН НА И. СУМАТА ОТ 5,11 ЕВРО – РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА БЮДЖЕТА НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ.

ОСЪЖДА КОНСУЛСКО ДЛЪЖНОСТНО ЛИЦЕ В ПОСОЛСТВОТО НА РБ В Д., И. ДА ЗАПЛАТИ НА АДВОКАТ ПАЛМИНА А. СУМАТА ОТ 511,29 ЕВРО/ 1000 ЛЕВА/ – АДВОКАТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.38,АЛ.3 ОТ ЗАКОНА ЗА АДВОКАТУРАТА, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: